

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku T. P.

przy uczestnictwie Z. K. i W. J.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2010 r.,

zażalenia K. Ś. na postanowienie Sądu Okręgowego w T.

z dnia 26 kwietnia 2010 r., sygn. akt I Cr (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w T. w sprawie z wniosku T. P. przy udziale Z. K. i W. J. o wpis, postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2010 r. odrzucił rewizję K. Ś. od wpisów Państwowego Biura Notarialnego w B. z dnia 1 czerwca 1968 r., sygn. akt (...), wskazując w uzasadnieniu, że rewizja została wniesiona przez osobę nie będącą stroną postępowania wieczystoksięgowego, zatem przez osobę nieuprawnioną do wniesienia środka zaskarżenia, który z tej przyczyny jest niedopuszczalny i podlega odrzuceniu.

W zażaleniu od powyższego orzeczenia skarżąca sformułowała szereg zarzutów pod adresem Sądu Okręgowego w T. dotyczących zarówno obrazy przepisów prawa materialnego jak i prawa procesowego oraz wniosła o uchylenie zaskarżonego

postanowienia w całości oraz „spowodowanie rozpatrzenia rewizji zgodnie z Konstytucją w toku instancji”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na mocy ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. o przekazaniu państwowym biurom notarialnym prowadzenia ksiąg wieczystych (Dz. U. Nr 41, poz. 278), jak sam tytuł wskazuje, prowadzenie ksiąg wieczystych zostało powierzone państwowym biuram notarialnym. Artykuł 3 ust. 1 powołanej ustawy stanowił, że państwowe biura notarialne wykonują czynności z zakresu prowadzenia ksiąg wieczystych stosując odpowiednio przepisy dotychczas regulujące te czynności, przy zachowaniu przepisów niniejszej ustawy. Na podstawie tego przepisu odpowiednie zastosowanie znajdowały przepisy dekretu z dnia 11 października 1946 r. Prawo o księgach wieczystych (Dz. U. Nr 57, poz. 320 ze zm.) oraz, przez odesłanie drugiego stopnia, przepisy kodeksu postępowania cywilnego - art. 56 dekretu - Prawo o księgach wieczystych w zw. z art. X § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 297 ze zm.).

Uczestnikom postępowania wieczystoksięgowego przeciwko dokonany wpisu przysługiwała rewizja, którą rozpoznawał sąd wojewódzki (art. 51 dekretu z dnia 11 października 1946 r. - Prawo o księgach wieczystych w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 1964 r. o przekazaniu państwowym biuram notarialnym prowadzenia ksiąg wieczystych).

Z dniem 1 lipca 1996 r., tj. z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego, rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej – Prawo upadłościowe i Prawo o postępowaniu układowym, Kodeksu postępowania administracyjnego, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 43, poz. 189 ze zm.) rewizja została zastąpiona apelacją, przy czym art. 11 ust. 2 ustawy zmieniającej, na zasadzie odstępstwa od reguły natychmiastowego działania ustawy nowej, przewidywał, że do złożenia i rozpoznania rewizji od orzeczenia sądu pierwszej instancji, wydanego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym tylko zastrzeżeniem, że od orzeczenia sądu drugiej instancji oddalającego po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy rewizje lub orzekającego co do istoty sprawy przysługuje kasacja, z wyłączeniem spraw, w których według tej ustawy kasacja nie przysługuje (art. 11 ust. 3 ustawy zmieniającej). Takiego wyjątku ustawodawca nie wprowadził w wypadku orzeczenia sądu drugiej

instancji odrzucającego rewizję, przesądząc tym samym, że orzeczenie to podlega zaskarżeniu na zasadach obowiązujących przed wejściem w życie ustawy zmieniającej.

Z kolei analiza przepisów kodeksu postępowania cywilnego obowiązujących według stanu prawnego z przed 1 lipca 1996 r. prowadzi do wniosku, że przepisy ustawy procesowej nie przewidywały możliwości wniesienia zażalenia do Sądu Najwyższego.

Mając powyższe na uwadze należy przyjąć, że zażalenie wniesione do Sądu Najwyższego na postanowienia Sądu Okręgowego w T. z dnia 26 kwietnia 2010 r. jest niedopuszczalne z mocy ustawy i podlega odrzuceniu na podstawie art. 375 w zw. art. 397 § 2 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 1996 r.